

Р Е Ш Е Н И Е

№ 60111

София, 22.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и първа година, в състав:

Председател: Биляна Чочева
Членове: 1. Жанина Начева
2. Бисер Троянов

при секретаря Галина Иванова и с участието на прокурора Петър Долапчиев разгледа докладваното от съдия Троянов наказат. дело № 441 по описа за 2021 г.

Касационното производство е образувано по протест на Софийската апелативна прокуратура против въззивна присъда № 1022 от 22.10.2020 г. по в.н.о.х.д. № 456/ 2020 г., по описа на Софийския апелативен съд, наказателно отделение II. въззивен състав.

Протестът е подаден с касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК. Прокуратурата твърди, че незаконосъобразно въззивната инстанция е оправдала подсъдимия, след неправилно извършен доказателствен анализ и демонстриран избирателен подход при оценката на доказателствата, с което е опорочила начина на формиране на вътрешното убеждение и правилата на обективната логика. Тези процесуални нарушения са довели от своя страна и до неправилното приложение на материалния закон. С касационния протест се прави искане за отмяна на оправдателната присъда и връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция.

Срещу протеста е подадено писмено възражение от адвокатите Г. М. и Н. Д., защитници на подсъдимия В. Й. Б., съдържащо становището им за правилно постановената от въззивния съд присъда и за неоснователност на протеста, за който претендират да бъде отхвърлен.

Представителят на Върховната касационна прокуратура поддържа протеста по изложените в него подробни съображения. Настоява за отмяна на въззивния акт и за връщане на делото за ново разглеждане.

В съдебно заседание пред касационната инстанция подсъдимият В. Й. Б. и неговия защитник адвокат Г. М. поддържат становището си за неоснователност на касационния протест.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на постъпилия протест, изложените от страните съображения в открито съдебно заседание и извърши касационната проверка в законоустановените предели, намери следното:

С присъда № 246 от 20.12.2019 г. по н.о.х.д. № 2886/ 2019 г. Софийският градски съд, Наказателна колегия, XXV състав признал подсъдимия В. Й. Б. за виновен в това, че на 13.05.2017г., около 09.00 ч., в гр. София, в сградата на 05 РУ-СДВР, на ул. Марин Дринов, № 4, предложил подкуп на полицаи от група „Охрана

на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ при 05 РУ-СДВР: К. А. Б. и К. С. С., за да не извършат действие по служба – да не съставят акт за установяване на административно нарушение и да не го задържат за срок от 24 часа по реда на чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР, като им казал да вземат пари в размер на 1522 лв., поради което и на основание чл. 304а във вр. с чл. 304, ал.1 от НК и чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК му наложил наказание пробация със задължителните пробационни мерки за срок от 6 месеца, както и наказание глоба в размер на 500 лева.

С нова присъда № 1022 от 22.10.2020 г. по в.н.о.х.д. № 456/2020 г., Софийският апелативен съд отменил изцяло първоинстанционния съдебен акт и признал подсъдимия за невинен по повдигнатото му обвинение за активен подкуп на полицейски орган.

Касационният протест е процесуално допустим, подаден е в законовия срок, от легитимирана процесуална страна и срещу акт, подлежащ на касационна проверка по реда на чл. 346, т. 2 от НПК.

Разгледан по същество протестът е основателен.

Въззивният съд е оправдал подсъдимия В. Й. Б., след като е направил собствен анализ на събраните по делото доказателства, към които е приобщил нови писмени документи, провел е повторен разпит на полицейските служители и е изслушал обясненията на подсъдимия. Основните аргументи за оневиняване са построени върху тезата, че показанията на свид. С. са останали изолирани от останалия доказателствен материал, другият полицейски служител-очевидец Б. не си спомнял за случката, а прочетените им показания от досъдебното производство пред разследващ орган били дадени по време, когато двамата служители били на дежурство и извън сградата на полицейското управление, поради което обективно невъзможно е било провеждането на техните разпити. Допълнителни аргументи са изведени от липсата на докладна записка от свид. Б. за започване на наказателно производство срещу подсъдимия за подкуп; от липсата на приобщени по делото записи от охранителните камери в полицейското управление; от върнатата веднага след полицейския обиск парична сума на задържания, която била през цялото време у него и по време на задържането му; от посочването на друг тест на престъпно поведение (за хулиганство по чл. 325 от НК) като основание за издаване на заповедта за полицейското задържане и отразяване на същото основание в книгата за задържани лица; от липсата на писмени данни, включително и докладни записки, за извършената полицейска проверка на първоначално спрения друг автомобил на свид. М. и С.. При тези съображения апелативната инстанция счела, че липсват безспорни доказателства подсъдимият да е осъществил престъплението подкуп, за което е бил предаден на съд.

Извършеният от въззивната инстанция доказателствен анализ не е пълен, всестранен и обективен. Нарушен е принципът на чл. 14 от НПК.

В мотивите на оправдателната присъда основателно са отхвърлени като недостоверни първоначалните писмени показания на полицейските служители Б. (л. 8 от д.п.) и на С. (л. 7 от д.п.), поради невъзможността им те да присъстват по едно и също време на две различни места – на дежурство в центъра на гр. София и в сградата на 05 РУ при СДВР, за което са представени и писмени данни – копия от полицейския дневник (Информационна карта на наряда № Б 100858). Отхвърлените като негоден доказателствен източник показания обаче не са единствените по делото. Освен в деня на инцидента - 13.05.2017 г., двамата полицейски служители са били разпитани и пред съдия по реда на чл. 223 от НПК на 13.03.2018 г. – протокол на л. 63-66 д.п. за свид. С., и протокол на л. 67-70 от д.п. – за свид. Б.. Показанията им пред съд са били надлежно приобщени в хода на първоинстанционното съдебно следствие. След прочитането им свидетелите поотделно и изрично са заявили, че

поддържат записаното, независимо от упрека в оправдателните мотиви, че свид. Б. не си е спомнял за инцидента в началото на непосредствения му разпит пред първоинстанционния съд по-рано.

Доказателствата, които се съдържат в показанията по чл. 223 от НПК обаче, не са обсъдени от въззивната инстанция обективно, всестранично и пълно, както изисква принципът по чл. 14 от НПК, който настоящата касационна инстанция счита за нарушен. Така например в показанията на свид. Б. от 13.03.2018 г. (л. 69 от д.п.) се съдържат факти, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт, за поведение на подсъдимия Б. по време на пътуването им в служебния автомобил, а в показанията на свид. С. (л. 66-67 от д.п.) – както тези от пътуването, така и за поведение в сградата на 05 РУ при СДВР, след връщане на паричната сума на подсъдимия, установена у него при полицейския обиск, които факти са залегнали в обстоятелствената част и в диспозитива на обвинителния акт. Ако въззивният съд беше обсъдил техните показания пред съдия, както и непротиворечащите им факти по време на непосредствения разпит на свид. С. от първостепенния съд на 04.11.2019 г. (л. 139 от н.о.х.д. № 2886/ 2019) вероятно би достигнал до други фактически и правни изводи от изложените. Косвено потвърждение на инкриминираното поведение съдът е могъл да намери и в производните показания на свид. Х. на л. 134 от наказателното дело на СГС, както и на свид. Л. на л. 136 (пак там). Освен това, показанията на С. от 13.05.2017 г. (л. 7 от д.п.) не са били приобщени по надлежния процесуален ред, защото Софийският градски съд е прочел само показанията му пред съдия, но не и първоначалните пред разследващия полицай, поради което е било напълно безпредметно да ги обсъжда като негоден доказателствен източник.

Показанията не са били приобщени и от въззивната инстанция след повторния разпит на свидетеля.

Разпитите на свидетелите М. и С. с нищо не допринасят за изясняване на обективната истина, защото двамата обективно не са могли да присъстват заедно с подсъдимия и с полицейските служители по времето, за което публичното обвинение претендира да е извършено престъпното деяние. Затова и изводът, че защитните обяснения на подсъдимия се подкрепят от показанията на двамата негови работници, се явява неубедителен да наложи оправдателната присъда.

Останалите допълнителни аргументи на апелативната инстанция не могат да бъдат приети за правно издържани в подкрепа на тезата за липса на престъпно поведение.

При така изложеното процесуално нарушение на чл. 14 от НПК касационната инстанция намира, че извършеният от Софийския апелативен съд доказателствен анализ не е обективен, всестраничен и пълен, поради което са накърнени процесуалните права на обвинителната власт като страна в процеса. Нарушението е съществено и обективира проявлението на касационното основание по чл. 348, ал. 3, т. 1 във вр. с ал. 1, т. 2 от НПК. Следствие на това нарушение въззивната инстанция неправилно е приложила и материалния закон, защото с оправдаването на подсъд. Б. не е бил приложен законът, който е следвало да бъде приложен.

Воден от изложените съображения Върховният касационен съд намери, че допуснатото съществено процесуално нарушение следва да бъде отстранено от въззивната инстанция, на чийто нов съдебен състав делото следва да бъде върнато за ново разглеждане. Съдопроизводствените действия следва да започнат от стадия на съдебното заседание, от етапа на действия на въззивния съдебен състав по чл. 327 от НПК.

Върховният касационен съд, на основание чл. 354, ал. 1, т. 5 във вр. с ал. 3, т. 3 от НПК

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ въззивна присъда № 1022 от 22.10.2020 г. по в.н.о.х.д. № 456/ 2020 г., по описа на Софийския апелативен съд, наказателно отделение II. въззивен състав и ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на същия съд, от стадия на съдебното заседание.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.